

Горе, въ трема, се положи трапеза. Презъ широко створенитѣ порти надойдоха и останалитѣ войводи. Стари приятели, другари въ толкова битки противъ ромей и латини, подъ прѣпореча на Калояна, се срещнаха съ замъглени отъ радостъ очи. Размѣсиха се людетѣ на Борила и Стрѣзомира. Насѣдаха единъ до другъ на братската помирителна трапеза. Навънъ войскаритѣ отъ крепостъта и войскаритѣ отъ стана се заловиха на общо хоро, подъ проточения скокливъ писъкъ на гайдитѣ.

Преговоритѣ не траяха дълго.

Борилъ възвиси Стрѣзомира въ севастократорско достоинство, опредѣли му първо мѣсто следъ владѣтеля, като му даде пълновластно управление на югозападната частъ отъ българската държава.

Така и двамата постигнаха твърде лесно, безъ кръвъ и жестока братоубийствена разпра, отдавна желани нѣща. Борилъ си осигуряваше единъ вѣренъ съюзникъ противъ Славъ и латинитѣ. Стрѣзомиръ се освобождаваше отъ неприятната опека на сръбския жупанъ.

А общитѣ имъ сили щѣха да се насочатъ противъ общитѣ врагове на България. При тия условия, Борилъ не се съмняваше, че Ласкарисъ ще бѣде на страната на по-силния. Още повече, че тъкмо сега изтичаше договора му за миръ съ латинитѣ. Натрапниците отъ Константиноградъ и Тесалоника трѣбваше да бѣдатъ изгонени.

Борилъ и новиятъ севастократоръ излѣзоха навънъ, на площадката на кулата. И двамата високи. Борилъ, тънъкъ, рано побѣлѣлъ, съ леко извити напредъ рамене. Стрѣзомиръ, снаженъ и червенъ, съ орловъ профилъ и гѣста рижа брада. Като ги зърнаха отдолу, размѣсенитѣ войски нададоха радостни викове. Размахаха копия и прѣпорци, хвърлиха шапки въ въздуха.

— Да живѣе царъ Борилъ! Да живѣе севастократоръ Стрѣзомиръ!

При назоваването на новото му достоинство, аленото лице на севастократора ставаше още по-тъмно, сякашъ зрѣла малина.